

3 Σεπτεμβρίου 2016

Στο Μουσείο της Ακρόπολης

/ [Πεμπτούσια](#)

Image not found or type unknown

Κατά την επίσκεψή μου στην Αθήνα θα θεωρούσα ανεπίτρεπτο, να μην επισκεφθώ και το Μουσείο της Ακρόπολης. Το μέρος όπου φιλοξενείται όλος ο ελληνικός πολιτισμός των αρχαίων χρόνων, όπου φυλάσσονται τα μυστικά του! Νιώθω μικρή κι αδύναμη μπροστά σε όλους αυτούς τους υμνωδούς της τέχνης, της αληθινής τέχνης, σ' αυτά τα αριστουργήματα!

Όταν καταφθάνουμε στην είσοδο του μουσείου μένω βουβή. Θεόρατο κτίριο, με μεγάλη αυλή και τόσες αίθουσες να εξερευνήσεις! Επιβλητικά, στέκεται ακίνητο και θαυμάζει την Ακρόπολη, που δεσπάζει περήφανα ακριβώς απέναντί του.

Μπαίνοντας μέσα έχει πλούσιο υλικό για να θαυμάσεις! Αρχαία αγαλματίδια, που παριστάνουν ανθρώπους σε ώρα εργασίας, αγάλματα, μιμούμενα τους αρχαίους θεούς, με τόσο προσεγμένες λεπτομέρειες που νομίζεις ότι θα ζωντανέψει και θα αρχίσει να περπατά, να σου μιλά, να σου χαμογελά... Ανατριχιάζω! Από παντού ξεπετάγονται εικόνες του αρχαίου μας πολιτισμού! Προχωρώντας, γίνομαι όλο και πιο περίεργη, όλο και πιο ενθουσιασμένη και κάθε έκθεμα που βλέπω το

ου ζητήσω να μου αφηγηθεί την
θαυμάσω όλα! Το καθένα είναι
Τότε, συναντώ μια

γνωρίμη φυσιογνωμία. Ανάγλυφη

περικεφαλαία, μακρύ μυτερό κοντάρι, χιτώνας χωρίς μανίκια, ως τους αστραγάλους. Δε θα μπορούσε να είναι άλλη παρά η θεά Αθηνά. Η σκέψη μου επαληθεύεται με την επιγραφή, που διαβάζοντάς την, μαθαίνω πως μάλλον πρόκειται για επιτύμβια στήλη.

Την περιεργάζομαι... Ένα μικρό σχετικά έκθεμα, με τόσο μεγάλο νόημα. Η Αθηνά η Σκεπτομένη κρατά το ακόντιό της κοιτώντας προς το έδαφος, να συλλογιέται τους νεκρούς... Ο γλύπτης ήθελε να τους τιμήσει με ιδιαίτερο τρόπο, αφού βάζει μια τόσο σημαντική θεά της αρχαίας Ελλάδας να τους νοσταλγεί... Όποιοι και να

΄ταν οι νεκροί, σίγουρα θα πέθαναν δοξαστικά, με μια αρχαία θεότητα στο προσκεφάλι τους...

Καθώς τριγυρνά στους διαδρόμους του μουσείου, βλέπω μια γωνιά άδεια, μια γωνιά κενή. Σκέφτομαι πως θα έπρεπε να είναι... Μεσ στη φαντασία μου γεμίζω αυτή τη γωνιά. Τοποθετώ την καημένη μας προσφυγοπούλα, την περήφανή μας κόρη, την Καρυάτιδα εκεί και μελαγχολώ... Είναι θέμα λυπητερό να σκέφτεσαι όλα

ηκες ενός

Ελλάδα!

Πηγή θαυμασμού για όλον τον κόσμο, από τα βάθη της Ασίας μέχρι την άκρη του Ατλαντικού... Και τα αρχαιολογικά μουσεία, αν και είναι ο καλύτερος τρόπος για να θαυμάσεις τον πολιτισμό μας, τον γνωρίζεις ήδη! Γιατί η αρχαία Ελλάδα δε πέθανε, ζει ακόμα. Ζει στην καθημερινότητά μας, στις παραδόσεις, στον πολιτισμό μας. Όμως το πιο σημαντικό είναι ότι ζει στις καρδιές μας!

Αρχίζει να σουρουπώνει... Ο ουρανός αλλάζει χίλια χρώματα και ο ήλιος μας αποχαιρετά για να δώσει θέση στο φεγγάρι... Και τότε, αφού νομίζω τελείωσα την περιήγησή μου, η μητέρα μου με παροτρύνει να βγω στο μπαλκόνι... Σαστίζω... Η Ακρόπολη βρίσκεται απέναντί μου, ακριβώς! Αισθάνομαι ότι είμαστε σε απόσταση αναπνοής, ότι άμα απλώσω το χέρι θα την πιάσω! Οι τελευταίες αχτίδες του ήλιου χάνονται και νομίζω πως ο Παρθενώνας μου χαμογελά! Εκείνη τη στιγμή νιώθω περήφανη για την καταγωγή μου όσο ποτέ άλλοτε, νιώθω περήφανη που είμαι Ελληνίδα!

Έλενα Καραχριστιανίδου

Απόφοιτος Στ΄ Δημοτικού

Δημοσίευση σε συνεργασία με τα

Εκπαιδευτήρια "Ο Απόστολος Παύλος"

